

STOP FOTOGRAFIRANJU PO BJELOVARU

Autor Miroslav Ambruš-Kiš

Utorak, 01 Srpanj 2014 21:37 - Ažurirano Utorak, 01 Srpanj 2014 22:07



Znate onu: i na plotu može pisati svašta, samo pazite da se ne našpranjite.

Tako pisanju treba vjerovati, ili ne vjerovati. U čemu je razlika? U upotrebi mozga. Tako je, na primjer, stvar zdravoga razuma da jednom zloglasnom portalu nećete povjerovati kad napiše da su »znanstvenici u DNK-u otkrili biblijske zapisa na aramejskom«, ali ćete povjerovati da s vašim djetetom nešto nije u redu ako mu na kvartalu stranica u imeniku liči na vinograd (kolac do kolca), a neopravdanih se nakupilo više nego duplića za album s igračima na SP-u u nogometu.

Što će u posljednjem slučaju učiniti roditelj? Žestoko će se izvikati: »Kakve su to ocjene!?!«

Onaj koji ne koristi mozak otići će u školu i derat će se na direktora, razrednika, nastavnika. Onaj koji ga koristi zatvorit će se sa svojim šmrkavcem u sobu da se u četiri oka razjasni o tome što se događa.

Jednako tako, uz malo soli, valja razabirati nedavne reakcije klinčadije koja su na Facebooku otvorila stranicu [STOP fotografiranju po Bjelovaru](#) .

Pa, što im to smeta?

STOP FOTOGRAFIRANJU PO BJELOVARU

Autor Miroslav Ambruš-Kiš

Utorak, 01 Srpanj 2014 21:37 - Ažurirano Utorak, 01 Srpanj 2014 22:07

Reklo bi se, isto što i razmaženom derištu koje se drelji i za svoje količine upisane u imeniku optužuje - ne sebe! – već nastavnika. A od roditelja očekuje da se zbog toga izgrmi u školi. I što poslije?

Ne sviđa im se slika o sebi pa imaju nešto protiv fotografiranja. Ne bi nimalo mijenjali ono što o njima stvara ružnu sliku, nego bi zabranili ono što tu sliku dijeli s drugima (valjda i s njihovim roditeljima?) pa bi najradije da nestane.

No, upravo je ta stranica jako rječita. Eto, voditelj te stranice se poziva na bonton. A na istu tu stranicu stavlja sliku majmuna s fotoaparatom. Voditelj te stranice se ograđuje od mogućeg »fizičkog obračuna s fotografom«, ali ima suptilnu primjedbu da je žalosno »što se više ne možemo opustiti u parku, omiljenom kafiću ili na bazenu«.

Zato, ukinite fotografiju! I to baš u Bjelovaru.

Pa, u čemu je problem? Nije problem što će se netko, pijan kao majka, u sitan sat izbljuvati u nečijem haustoru, nego je problem u tome što će to – putem fotografije – doznati njihovi roditelji.

Nije problem u tome što će se netko u parku, posebno omiljenom kafiću ili na bazenu »opustiti« tako da mu ruka završi na pogrešnom mjestu pogrešne osobe, a što u potpuno pogrešnom trenutku pogrešno snimi kamera, nego što će tu fotografiju vidjeti osoba koja je nije smjela vidjeti. Je li tako? Zato razmaženi klinici, kao da se radi o ružnom snu, vrište: »Ukinite fotografiranje!«

Ma, je li? U Bjelovaru?

Što li je to internet – nešto javnije od javnog mjesta? Po čemu ono što čovjek učini od sebe na javnom mjestu ne bi smjelo biti objavljeno na javnom mjestu? Čemu služe mediji – samo da nam govore kako smo lijepi, pametni, pošteni, nezamjenjivi, izvrsni – ma kakva bila stvarnost?

STOP FOTOGRAFIRANJU PO BJELOVARU

Autor Miroslav Ambruš-Kiš

Utorak, 01 Srpanj 2014 21:37 - Ažurirano Utorak, 01 Srpanj 2014 22:07

Ne mora se vjerovati napisanom, ali fotografija je neumoljiva činjenica. dobra ili loša, ukusna ili neukusna, ona odražava stvarnost. I to s javnog mjesta. Prikazuje upravo to: one koji su od sebe napravili javnu budalu, one koji flertuju, a po svemu ne bi smjeli, one koji su pod kaznom, a izašli su u provod. I nikome od njih nije ugodno, a »mali Ivica zamišlja« da bi život na javnom mjestu bio jednostavniji i s manje problema kad on ne bi imao svog svjedoka i kroničara.

Doista? To je glavni problem?

Sve mi se nekako čini da bi ta balavurdija čak radije pristala na stotine nadzornih kamera posadenih po Bjelovaru, svjesna da za njihovim ekranima možda stoji neki bolesnik, nego da se život – upravo takav, kakav jest – s javnoga mjesta ogleda u mediju. A to je opasno, jer u njihovim glavama odbija sliku stvarnosti. Upravo će ti klinci jednoga dana preuzeti upravljanje svijetom. Ako u međuvremenu ne odrastu taj će svijet, s takvim ljudima za kormilom, biti mračniji od onoga iz kojega smo izašli 1990.

No, ne pretjerujmo, da se ne bismo našpranjili na ono što piše na ogradi. Ono što netko napiše na Facebooku, ma koliko dobilo lajkova, još nije stvarnost.

No, možda pokazuje kamo sve to može skrenuti. U nasilje. Jedan obrijane glave sa sunčanim naočalima koji na toj stranici napiše »Ja bi mu razbio aparat ja miran povučen pa dame slika sa nekom tetom i žena dame vidi sam rade svađu« možda samo kredom šara po plotu.

A možda i poziva na nasilje.